

Sygn. akt: I C 1215/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2019r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Tomasz Cichocki
Protokolant:	p.o. sekretarza sądowego Emilia Strzelczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 lutego 2019 r. w K.

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. S.K.A. w W.

przeciwko K. S.

o zapłatę

I. zasądza od K. S. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. S.K.A. w W. kwotę 400,10 zł (czterysta złotych i dziesięć groszy) z odsetkami umownymi w wysokości 10 % w stosunku rocznym, za okres od 28 marca 2015 r. do dnia zapłaty;

II. nie obciąża pozwanej kosztami procesu na rzecz powódki;

III. wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo – akcyjna z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej kwoty 400,10 zł z odsetkami za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP jednak nie wyższych niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie za okres od 28.03.2015r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. Podniosła, że udzieliła pozwanej pożyczki na okres 30 dni w wysokości 450,00 zł. Kwota ta została przelana na rachunek pozwanej dnia 17.12.2014r. Pozwana była zobowiązana do zwrotu pożyczki do dnia 16.01.2015r. Pozwana nie uregulowała należności w terminie wobec czego powódka rozpoczęła naliczanie od dnia 17.01.2015r. odsetek w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty udzielonej pożyczki. W dniu 27.03.2015r. pozwana dokonała wpłaty w kwocie 59,69 zł. Z tej kwoty 9,79 zł zostało zaksięgowane na odsetki naliczone za okres od dnia 17.01.2015r. do 27.03.2015r., pozostałe 49,90 zł zostało zaksięgowane na należność główną. Dochodzona pozwem kwota to niespłacona część należności głównej.

Pozwana K. S. uznała powództwo w całości. Przyznała, że zaciągnęła pożyczkę, która nie została przez nią spłacona. Zrzekła się także korzystania z zarzutu przedawnienia. Wniosła o nieobciążanie jej kosztami procesu z uwagi na sytuację rodzinną. Wniosła także o ewentualne rozłożenie spłaty na raty.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwana K. S. dnia 17.12.2014r. zawarła z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...) na kwotę 450,00 zł. Pożyczka miała zostać spłacona w terminie 30 dni, tj. do dnia 16.01.2015r. Wyplata pożyczki w formie przelewu na

rachunek pozwanej nastąpiła dnia 17.12.2014r. Zgodnie z zawartą umową w razie niespłacenia pożyczki w terminie, pożyczkodawcy przysługiwało uprawnienie do naliczania odsetek w wysokości czterokrotności kredytu lombardowego NBP .

(bezsporne, umowa - k. 7, 14, wyciąg z rachunku bankowego – k. 13v).

Pozwana nie spłaciła pożyczki w terminie. W dniu 27.03.2015r. dokonała wpłaty kwoty 59,69 zł, która do kwoty 9,79 zł została zaliczona na odsetki za okres od 17.01.2015r. do 27.03.2015r. a w pozostałej kwocie 49,90 zł na poczet należności głównej.

(bezsporne)

W dniu 14.08.2018r. Prezes Zarządu (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. złożył oświadczenie o przeniesieniu wierzytelności z tytułu pożyczki nr (...) z dnia 17.12.2014r. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo – akcyjnej z siedzibą w W..

(bezsporne, oświadczenie – k. 15)

Pozew w sprawie została wniesiony dnia 22.08.2018r.

(data nadania – k. 20)

Pozwana samotnie wychowuje dwoje dzieci. W chwili obecnej jest na stażu. Alimenty na obydwój dzieci są ustalone sądownie, ale ojciec dzieci nie płaci alimentów.

(wyjaśnienia informacyjne pozwanej)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny był pomiędzy stronami bezsporny. Został ustalony na podstawie dokumentów przedłożonych przez powódkę, których pozwana nie kwestionowała oraz na podstawie wyjaśnień informacyjnych pozwanej, które nie były kwestionowane przez powoda.

Pozwana uznała powództwo w całości.

Stosownie do art. 213§2 k.p.c., Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. W okolicznościach sprawy, w szczególności mając na uwadze, iż twierdzenia pozwu zostały potwierdzone przedłożonymi przez powoda dokumentami, w ocenie Sądu, brak podstaw do stwierdzenia by uznanie powództwa było sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzało do obejścia prawa.

Żądanie powódki w zakresie odsetek znajduje oparcie w dyspozycji art. 481§2 k.c.

Zgodnie z art. 117 § 1 k.c., roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Natomiast zgodnie z art. 117§2¹ k.c., obowiązującym od dnia 09.07.2018r., po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Wskazany przepis art. 117§2¹ k.c. został wprowadzony Ustawą z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks Cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 1104). Stosownie do art. 5 ust. 4 tej ustawy, roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1 (Kodeksie cywilnym), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Powyższe oznacza, że w rozpoznawanej sprawie rzeczą Sądu było ustalenie z urzędu czy dochodzone pozwem roszczenia uległy przedawnieniu.

Stosownie do aktualnego brzmienia art. 118 k.c., termin przedawnienia dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata. Przywołany artykuł w brzmieniu sprzed 09.07.2018 r. przewidywał również trzyletni okres przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe i związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, przy czym koniec terminu przedawnienia nie przypadał na ostatni dzień roku kalendarzowego, a na dzień odpowiadający początkowemu dniowi biegu terminu przedawnienia. Stosownie do przepisów art. 5 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks Cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 1104), do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie tej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od dnia wejścia jej w życie przepisy kodeksu cywilnego w brzmieniu nadanym tą ustawą. Jeżeli zgodnie z kodeksem cywilnym, w brzmieniu nadanym ustawą zmieniającą, termin przedawnienia jest krótszy niż według przepisów dotychczasowych, bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Jeżeli jednak przedawnienie, którego bieg terminu rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, nastąpiłoby przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia wcześniej, to przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu.

Mając na uwadze powołane art. 117§2¹ k.c. oraz art. 118 k.c., należy wskazać, że nie ulegało wątpliwości w okolicznościach sprawy, iż pozwana występowała w stosunku prawnym łączącym ją z wierzycielem pierwotnym jako konsument. Nie ulega również wątpliwości, iż roszczenia, zarówno wierzyciela pierwotnego jak też powódki, są związane z prowadzeniem przez nich działalności gospodarczej. Stąd zastosowanie w sprawie ma trzyletni termin przedawnienia. Co do roszczeń o zapłatę odsetek od wskazanych wyżej należności, należy mieć na uwadze, iż odsetki są roszczeniem okresowym, ma więc do nich zastosowanie art. 118 k.c., zgodnie z którym termin przedawnienia wynosi trzy lata. Roszczenie o odsetki za opóźnienie od niezapłaconej należności głównej przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (vide - uchwała SN z dnia 26 stycznia 2005r., III CZP 42/2004). Tym samym z terminem przedawnienia wskazanych przez powódkę należności głównych, przedawniało się roszczenia o zapłatę odsetek wskazanych w pozwie.

Stosownie do art. 120§1 k.c., bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Jak wynika z okoliczności podanych przez powódkę, które nie były kwestionowane przez pozwaną, roszczenie o zwrot pożyczki stało się wymagalne z dniem 16.01.2015r., stąd termin przedawnienia upłynął z dniem 16.01.2018r. Pozew w sprawie został wniesiony dnia 22.08.2018r., tj. już po upływie terminu przedawnienia, nawet gdyby uznać, iż poprzez dokonanie przez pozwaną wpłaty na poczet spłaty pożyczki w dniu 27.03.2015r. nastąpiło przerwanie biegu przedawnienia.

W tych okolicznościach, stosownie do art. 117§2¹ k.c., powództwo winno ulec oddaleniu. Pozwana jednak, po pouczeniu, w sposób wyraźny zrzekła się korzystania z zarzutu przedawnienia, stosownie do art. 117§2 k.c.

Mając na uwadze powyższe, stosownie do art. 213§2 k.p.c. w zw. z art. 117§2 k.c., Sąd uwzględnił powództwo w całości.

Zasądzając odsetki Sąd wziął pod uwagę, że stopa procentowa kredytu lombardowego NBP wynosiła w okresie od 26.10.2016r. do daty wyrokowania 2,5% w stosunku rocznym (§2 uchwały Nr 1/2015 Rady Polityki Pieniężnej z dnia 4 marca 2015 r. w sprawie stopy referencyjnej, oprocentowania kredytów refinansowych, oprocentowania lokaty terminowej oraz stopy redyskontowej weksli w Narodowym Banku Polskim - Dz. Urz. NBP z dnia 4 marca 2015 r., poz. 2). Stąd jej czterokrotność to 10% w stosunku rocznym. Z kolei dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie, tj. odsetki maksymalne za opóźnienie o których mowa w art. 481§2¹ k.c., wynosiły od dnia 01.01.2016r. do daty

wyrokovania 14% . Sąd żądane odsetki umowne w okresie wskazanym w pozwie (tj. od 28.03.2015r.) nie przekraczały tej kwoty i powinny zostać określone w wyżej wskazanej wysokości 10% w stosunku rocznym.

Odnosząc się przy tym do kwestii orzekania o odsetkach należy wskazać, iż jeżeli nie sposób z góry określić czasu trwania ewentualnego opóźnienia dłużnika, to dla określenia wysokości odsetek za opóźnienie pozostaje wskazanie kwoty stanowiącej podstawę jej obliczenia i wskazania stopy procentowej (vide - uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2000 r., CZP 27/00, OSNC 2001, z. 1, poz. 3). Jednocześnie stosownie do art. 316§1 zd. 1 k.p.c., Sąd wydaje wyrok po zamknięciu rozprawy, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy, stąd wydany wyrok nie może uwzględniać ewentualnych zmian wysokości odsetek umownych czy ustawowych po dacie jego wydania, w takim bowiem wypadku rzeczywiste rozstrzygnięcie o ich wysokości pozostawało by w rękach organu egzekucyjnego, który nie jest organem konstytucyjnie uprawnionym do orzekania w tym zakresie. Natomiast sytuacja zmiany oprocentowania po dacie wyrokowania może ewentualnie rodzić nowe roszczenia po stronie powodowej lub pozwanej.

Sąd nie uwzględnił natomiast wniosku pozwanej o rozłożenie spłaty na raty. Miał w tym względzie na uwadze przede wszystkim niewielką wysokość kwoty przypadającej do spłaty, a tym samym brak racjonalnych podstaw do przyjęcia, iż konieczność jej uiszczenia spowodowałaby zbyt ciężkie dla pozwanej skutki. Nie uwzględniałoby to także usprawiedliwionego interesu wierzyciela.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., biorąc pod uwagę złą sytuację materialną pozwanej. W okolicznościach sprawy należy także stwierdzić, iż pozwana wprawdzie dała powód do wytoczenia powództwa, co nie pozwala na zastosowanie dyspozycji art. 101 k.p.c., jednak zważywszy, iż powódka nie wykazała wcześniejszego wzywania pozwanej do uiszczenia kwoty dochodzonej pozwem, roszczenie było przedawnione, a pozwana uznała powództwo przy pierwszej czynności, należało te okoliczności uwzględnić przy orzeczeniu o kosztach procesu.

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono na podstawie art. 333§1 pkt k.p.c.